

Ανάρτησή του στο facebook, του Νίκου Κοτζιά για την επέκταση της αιγιαλιτιδας ζώ νης στο Ιόνιο στα 12 μίλια.

Αναλυτικά τα όσα έγραψε ο

πρώην υπουργός Εξωτερικών:

«Δώ δεκα μίλια: σχέδια και αλήθειες

Το επιχείρημα της ΝΔ ότι άλλο το 2018 και άλλο το 2020, και άρα, ότι ήταν τότε «προδοσία» είναι σήμερα υπέροχο, γιατί η χώρα «έχει περισσότερα προβλήματα», είναι έωλο. Η τέχνη της πολιτικής είναι να προβλέπονται οι εξελίξεις και να αντιμετωπίζονται με σχέδιο, γνώση και θάρρος και όχι να τρέχει κανείς, όπως η ΝΔ, πίσω από τις εξελίξεις, χωρίς σχέδιο και γνώση. Ούτε να αντιδρά σπασμωδικά και με πολλαπλές υποχωρήσεις που προαναγγέλλουν και τις επόμενες.

Το 2018 βλέπαμε που θα μπορούσε να φτάσει η νευρική-αναθεωρητική Τουρκία και ετοιμαζόμασταν. Η ΝΔ δεν έβλεπε. Είχε καρφώσει τα μάτια της στις καρέκλες της εξουσίας και όλα τα άλλα γύρω είχαν σκοτεινιάσει και της ήταν αδιάφορα. Όταν έφτασε το 2020 είχε χαθεί πολύτιμος χρόνος και είχαν γίνει σειρά υποχωρήσεων.

Το 2015-8 υπήρχε σχέδιο που συμπεριλάμβανε λύσεις για όλα τα κομβικά ζητήματα, όπως για το Ονοματολογικό, το Κυπριακό, τις Αιγιαλιτιδες. Ως προς το τελευταίο, η πρόβλεψη ήταν να κλείσουν οι κόλποι και να χαραχθούν οι γραμμές βάσης, ώστε να μεγαλώσει η χώρα. Να επεκταθούν οι Αιγιαλιτιδες ζώνες και να αποκτήσει η Ελλάδα ΑΟΖ. Είμαι ο πρώτος Υπουργός που προώθησα ένα τέτοιο σχέδιο. Επιδιώχθηκε τότε να υλοποιηθεί το σχέδιο με την αξιοποίηση του Διεθνούς Δικαίου, ώστε κατά τη λύση της διαφοράς μας με την Ιταλία να μην υπάρξουν παραχωρήσεις εθνικής μας κυριαρχίας, όπως έκανε η ΝΔ. Με την επέκταση στα 12 μίλια συν τους κόλπους, αυτόματα η ελληνοϊταλική ΑΟΖ δεν θα μπορούσε να έχει, πλέον, ως αντικείμενο αυτά που επιδίωκε η Ιταλία και εντέλει παραχώρησε αμαχητί η ΝΔ.

Με την επέκταση των χωρικών υδάτων περιοριζόταν δραστικά και η ύλη της

διαπραγμάτευσης με την Αλβανία για την ΑΟΖ, κατά 94%. Η ορθή λύση γινόταν έτσι ευκολότερη. Στην ίδια κατεύθυνση έγινε δουλειά για τους κόλπους, τις γραμμές βάσης και τα χωρικά ύδατα της Κρήτης, καθότι διέβλεπα μελλοντικές προκλήσεις της Τουρκίας.

Μέχρι το 2015, η πρόβλεψη του Διεθνούς Δικαίου για το κλείσιμο των κόλπων και τη χάραξη γραμμών βάσης, ήταν εξαφανισμένη από την ελληνική συζήτηση. Όταν έβγαλα αυτές τις προβλέψεις από το «σεντούκι» του Διεθνούς Δικαίου και ετοίμασα προεδρικά διατάγματα, μου επιτέθηκαν δυνάμεις με τις πιο διαφορετικές αιτιάσεις σχεδόν από όλους τους χώρους. Με προσπάθειες απαξίωσης αυτής της πολιτικής και προσωπικές επιθέσεις. Για να μην ξεχνιόμαστε.

Η πρώτη πρόβλεψη μου, ως προς το θέμα των 12 μιλίων, ήταν να προωθηθούν αυτά τα δικαιώματα με νομοτεχνική τάξη και σωστό πολιτικό-διπλωματικό τρόπο. Η ΑΟΖ, η αιγιαλίτιδα ζώνη, οι κόλποι και οι γραμμές βάσης έχουν μια συγκεκριμένη σειρά στην χάραξη τους για να έχουν μέγιστο αποτέλεσμα. Το κλείσιμο των κόλπων σημαίνει ότι μετατρέπονταν οι κόλποι σε «εσωτερικά ύδατα» όπου η κυριαρχία του κράτους είναι απόλυτη. Οι κόλποι γίνονται ένα είδος «μη ξηρού εδάφους». Οι άκρες των κόλπων συνδέονται με ευθείες που ονομάζονται γραμμές βάσης (υπάρχουν 4 είδη). Οι δύο αυτές κινήσεις μόλις πραγματοποιηθούν ανακοινώνονται και αναρτώνται στον ΟΗΕ. Η σημασία των κόλπων και των γραμμών βάσης δεν αφορά μόνο στην «εδαφική» επέκταση ενός κράτους, αλλά και στο γεγονός ότι η χάραξη της ΑΟΖ και της Αιγιαλίτιδας ζώνης, εφόσον έχουν διασφαλιστεί οι κόλποι και οι γραμμές βάσης, ξεκινά από τις τελευταίες και όχι από τις «εσωτερικές παραλίες» των κόλπων. Κατά συνέπεια όταν κανείς συμφωνεί σε ΑΟΖ πριν κλείσει τους κόλπους, έχει ήδη απωλέσει τμήματά της, που θα προέκυπταν αν η ΑΟΖ ξεκινούσε από τις γραμμές βάσης. Η μεθόδευση από την ΝΔ των δύο ΑΟΖ και της επέκτασης της Αιγιαλίτιδας δεν το έλαβε αυτό υπόψη. Ακολούθησε μια χωρίς ειρμό πορεία. Απόδειξη ότι δεν είχε, ούτε έχει στρατηγική.

Το δεύτερο στοιχείο του σχεδίου της τμηματικής επέκτασης των Αιγιαλίτιδων ζωνών, ήταν η πρόβλεψη, μόλις κλείναμε τους κόλπους και χαράσσαμε τις γραμμές βάσης, να πραγματοποιούσαμε μια ανά τρίμηνο επέκτασή των χωρικών υδάτων σε επόμενες περιοχές της χώρας, ώστε στο τέλος μιας διαδρομής ενός έτους, να είχε πραγματοποιηθεί η συνολική προβλεπόμενη επέκταση των χωρικών υδάτων. Τον Οκτώβριο του 2018 στο Ιόνιο και τμήμα της θαλάσσης βορείου της Κρήτης. Τον Γενάρη του 2019 όλη η Κρήτη και άλλα νησιά. Τον Απρίλιο, πάντα του 2019, η ηπειρωτική Ελλάδα μέχρι και την Θεσσαλονίκη κοκ. Αυτό το σχέδιο είχε το θετικό ότι ούτε αποδεχόταν τη θεωρία ότι έχουμε δικαιώματα μόνο στο Ιόνιο, αλλά ούτε προσχωρούσε στην άποψη ότι υποχωρούμε στην Τουρκία αν ξεκινήσουμε τμηματικά τις ζώνες. Και αυτό διότι η Ελλάδα μέχρι σήμερα, στο όνομα του να μην δείξει υποχωρητικότητα στην τουρκική απειλή με την τμηματική επέκταση των χωρικών υδάτων, δεν έκανε οποιαδήποτε χρήση των δικαιωμάτων της, ποτέ και πουθενά. Είχε ντε

φάκτο παραιτηθεί από αυτά. Γεγονός που αποτελεί, στην πραγματικότητα τη μέγιστη υποχώρηση. Το επιχείρημα ενάντια στην βαθμιαία επέκταση των χωρικών υδάτων, θα είχε ίσως μια βάση, μόνο εάν ένα τέτοιο σχέδιο άρχιζε και τελείωνε στο Ιόνιο.

Τρίτο, το πρώτο Προεδρικό Διάταγμα που είχα ετοιμάσει, συμπεριελάμβανε, μαζί με το Ιόνιο και την Νότια Πελοπόννησο, τα νησιά Κύθηρα και Αντικύθηρα. Ανάμεσα στα δύο, και ανάμεσα στο δεύτερο και την Κρήτη, προβλεπόντουσαν δύο διάδρομοι, προκειμένου να διασφαλιστεί η διεθνής ναυσιπλοΐα. Με αυτή την κίνηση καταρριπτόταν το επιχείρημα ότι τάχα η Ελλάδα θέλει να μετατρέψει το Αιγαίο σε κλειστή θάλασσα. Επιπλέον εξέθετε την Τουρκία και την ωθούσε να εγκαταλείψει στην πράξη τις περί πολέμου δηλώσεις της (θέμα που δεν θα αναλύσω δημόσια). Κατά συνέπεια υποχώρηση, και το λέω από τώρα, θα ήταν να μην προβλέπονται αυτές οι επεκτάσεις στα δύο νησιά.

Η επέκταση των χωρικών υδάτων θα γινόταν με προεδρικά διατάγματα, διότι αποτελούν εφαρμοστικές πράξεις ήδη υπάρχουσας νομοθεσίας (την επικύρωση / ενσωμάτωση από την Ελληνική Βουλή του Διεθνούς Δίκαιου της θαλάσσης του 1982) και όπως ουσιαστικά λεγόταν στο τότε νόμο, η υλοποίησή του απαιτούσε προεδρικά διατάγματα. Στη χώρα μας η υλοποίηση νόμου δεν γίνεται δια νόμων, εκτός αν κάτι τέτοιο προβλέπεται ρητά. Το λέω για να μην ακούσω πάλι τα γνωστά φοβικά επιχειρήματα που απέτρεψαν την προηγούμενη κυβέρνηση από μια τέτοια ορθότατη πράξη. Και για να είμαι σαφής, όταν παραιτήθηκα τα προεδρικά διατάγματα είχαν ήδη προωθηθεί στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και εν γνώσει του τότε Πρωθυπουργού, τα οποία στη συνέχεια της παραίτησής μου επιστράφηκαν. Ουδείς αιφνιδιάστηκε. Κάποιοι δεν ήθελαν στην τότε κυβέρνηση να υλοποιηθεί το πολιτικό μου σχέδιο. Επικαλέστηκαν την ανάγκη νόμου αντί Προεδρικού Διατάγματος, για να απορρίψουν τα ΠΔ και να μην κάνουν ούτε το νόμο. Από την αρχαιότητα γνωρίζουμε, όμως, ότι η πολιτική κρίνεται εκ του αποτελέσματος και όχι από τις δικαιολογίες.

Έκανα πολιτική βλέποντας μπροστά, αξιολογώντας το τι έρχεται και τι πρέπει να γίνει. Έχοντας μελετήσει και διαμορφώσει στρατηγική. Ήθελα να προληφθούν καταστάσεις με σχέδιο και αξιοποιώντας όλες τις νομικές-τεχνικές και διπλωματικές δυνατότητες. Αντίθετα, η ΝΔ τσαλαβουτάει σήμερα στην υπάρχουσα προεργασία χωρίς να αντιλαμβάνεται το συνολικό σχέδιο. Έρχεται κατόπιν εορτής για να κάνει μισά πράγματα από αυτά που ξόρκιζε ως προδοσία πριν δύο χρόνια. Κάνει ανεπίτρεπτες υποχωρήσεις. Μπερδεύει τη σειρά των πραγμάτων και συνεχίζει να μην καταλαβαίνει. Φοβάμαι περιπέτειες για τη χώρα. Είθε να κάνω λάθος».